

INTERMEZZÓ

Hol vagy? Bizsergő ujjbegyemben
lapulsz talán és egyszercsak elő-
szívárogsz,

piros cérna, amit szívemről
lebombolyít a tű?

Hol vagy? Mert nem igaz, hogy messze vagy!
Milliónyi fehér mozdulat-szálból
suhogva körém-szövöd magad,
mint pelyhes,

emlékekkel kavargó zápor.

A parkettről ruganyos lépteid
fölpattannak,

fénylő bokáddal
s lábad vibrálásával megtelik
szobánk

— a kócos hőség lebeg így
fehér füstként a nyári búzaföld felett.

Hol vagy? És miféle morzéjeleket
zenget elő a tárgyakból

fecskepárként
sikló gyönyörű kezed?

A gázóra metronómja

bólogat talán
a láng keserűkék szirmaira?
Étel rotyog?

vagy beáztatott

ingemen kotlik kotyogva a
huszadik század legprímább mosópora?

Vagy a tűz, a tűz ropog,
mert kifogyhatatlanul halmozod
fölébe a fát,

s mintha magad
fölé is mindig új magadat
emelnéd napra-nap,
kigyúlva, hogy többet tégy, többet adj,
hogy fölülműld magadban
a fölülmúlhatatlan

csodatévőt is, aki vagy . . .

Lásd, az írógép, ez a szürke,

csak kocog, kocog.
Patáival rádobban a zizge papírra.

A világ témái most is kifogyhatatlanok,
s a te asszonyi eposzod
még mindig nincs megírva.

Még mindig csak csodállak, el sem igazodok
azon, amit általad tesz velem
ez a nyugton-forrongó, töprengve-boldog,
ágyunk köré otthont árasztó fényes szerelem.

Hol vagy? A mutatók görcsösen megfeszülnek,
s mint röögöt a lapát, tolják maguk előtt
a súlyos, megkövesedett időt,
ami még
jöttödиг hátra van.

De te már be is léptél puhán, a zajjal
teledongott, cirkás üvegen át.
Már ujjaimon tartalak, pórusaimból
virágoztatlak, te bódító ritka virág,
s már nem tudom, szívet érzek-e a mellkasomban,
vagy

tested verdeső vidám madarát!
S csak hallgatom, miféle morzejeleket
zenget elő a tárgyakból

fecskepárként
sikló gyönyörű kezéd.

LEHEL
ISTVÁN
RAJZA